

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3055/2019
17.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић, Бранислава Босиљковића, Бисерке Живановић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милунка Арсић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Управа граничне полиције, Станица граничне полиције ..., коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Ужицу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1184/18 од 06.11.2018. године, у седници већа одржаној 17.10.2019. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1184/18 од 06.11.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1184/18 од 06.11.2018. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова по ревизији.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Сјеници П1 92/17 од 22.01.2018. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу за период од 01.01.2012. до 31.10.2014. године, на име неисплаћених додатака на зараду за приправност, исплати појединачне новчане износе са законском затезном каматом почев од доспелости сваког до исплате, све ближе наведено у том ставу изреке. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 122.144,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1184/18 од 06.11.2018. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Сјеници П1 92/17 од 22.01.2018. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права,

предлажући да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је на основу овлашћења из члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 - у даљем тексту: ЗПП), закључио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној.

Новелираном одредбом члана 404. став 1. ЗПП прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2. истог члана).

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, јер у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе или новог тумачења права, као ни разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Ово стога што се ревизијом не указује, нити се уз ревизију достављају одлуке у којима је у истој чињеничној ситуацији заузето другачије правно становиште и одлучено супротно одлучивању нижестепених судова. У суштини, ревизији тужене се указује на чињенично питање које се решава у сваком конкретном случају утврђивањем чињеница да ли је запослени који је имао дежурства ван радног времена - приправност, остварио право на увећање коефицијента или није, те да ли је то увећање примио или није. Апсолутна ненадлежност суда санкционирана је битном повредом из члана 374. ст. 2. т. 2. ЗПП, која није прописана као разлог за дозвољеност посебне ревизије. Такође, ни остале битне повреде одредаба парничног поступка на које се тужена у ревизији позива, нису прописане као разлог дозвољености посебне ревизије.

Из изложених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије тужене у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према новелираној одредби члана 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 441. ЗПП, прописано је да је ревизија дозвољена у парницама у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У осталим споровима из радног односа, дозвољеност ревизије се цени под истим условима као у имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање.

Тужилац је суду поднео тужбу дана 17.04.2015. године. У тужби је као вредност предмета спора означен износ од 348.060,00 динара, који износ тужилац

потражује од тужене на име приправности. Тужилац је поднеском од 14.10.2016. године преиначио тужбу повећањем тужбеног захтева на укупан износ од 463.605,52 динара.

Како се у конкретном случају не ради о спору о заснивању, постојању и престанку радног односа, већ о новчаном потраживању из радног односа у коме вредност предмета спора побијеног дела очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то ревизија тужене није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Одлука о трошковима поступка по ревизији, садржана у ставу трећем изреке, донета је у смислу одредби чланова 165. став 1. и 153. став 1. ЗПП, будући да тужена није постигла успех са изјављеном ревизијом, због чега јој не припада право на накнаду трошкова поступка по ревизији.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић